

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER

Citation: Aarestrup, Emil: "LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid69438.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

LÆRKEN HUN SJUNGER OG KLOKKEN GAAER

* *

HYRDEDRENG

Lærken hun sjunger og Klokken gaaer,
Alt saa tripper mine hvide Faar.
Folket foer til Kirke imag,
Saasnart det monne lakke ad Dag,
Bondens Hustru i Vadmel og Liin,
Adelig Frue i Hermelin,
Unge Karle og Piger smaa,
Lystig var det at skue paa.
Som en Neglike broget og kruus
Myldret Veien til det Kirkehuus,
Men ingen skinned paa grønne Land
Som Frøken EBBA, den Lilievand.
I Fløiel og Skarlagen var hun klædt,
Selv var hun en Rose i Midten stædt
En Blomst hun havde i hver en Haand
Og Sløifer om Livet af Gyldenbaand.
Hun kom herved fra sit høie Slot
Mens Taagen stod paa og Græsset var vaadt,
Men aldrig saasnart hun paa Veien var,
Før Luften saae ud som en Lilie klar,
Og i Skoven nikkede Løv og Rus
Den ædelig Frøken saameget til Priis.
Men hvad ligger vel for Snekke der,
174 Og hure kommer til Lands den her?
Vel maa jeg kjende den gyldne Raa,
Jo mere jeg nu skuer derpaa,
Det er Hr GRIMOLFS vilde Garn,
Saalidet sig skjuler dens svarte Ham.
Selv er han en Fugl baade leed og ram.
Saa mangengang han reed under Øe
At beile til EBBA., den statelig Møe,
Men hende han var for beedsk en Blomme
Ret aldrig vilde hans Beilen fromme,
Og kommer han med sine Svende nu,
Hjelp, St Birgitt! han har ondt i Hu.